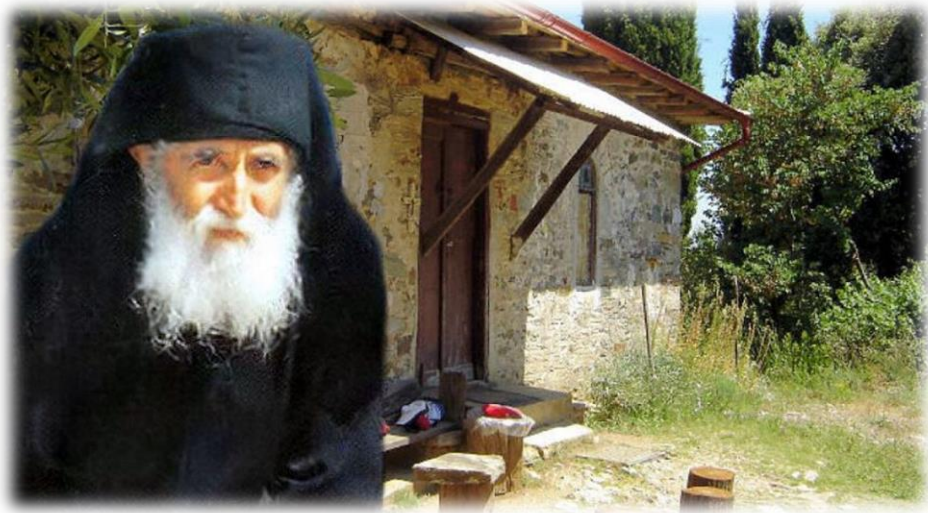

ΠΕΡΙ ΔΩΡΕΑ ΟΡΓΑΝΩΝ

Όσο ή καρδιά λειτουργεί, ή ψυχή είναι ένωμένη μέ τό σῶμα.

ΑΓΙΟΣ ΠΑΪΣΙΟΣ: « αποτελεί ανεπίτρεπτη παρέμβαση, αντιστρατευόμενη στό δημιουργικό ἔργο τοῦ Θεοῦ, ἀπό τήν μία, **θανατώνοντας τόν δότη,** καί ἀπό τήν ἄλλη δημιουργώντας μας **τήν ἔπαρση** γιά τήν **ζωοποίηση τοῦ λήπτη**». Καί **δεύτερον:** «**Θά γίνει αἰτία ἐφευρέσεως τρόπων νά σκοτώνουν τούς ἀσθενεῖς, γιά νά πάρουν τά ὄργανά τους**».

ΠΡΟΣΕΞΕΤΕ ΤΙΣ ΛΕΞΕΙΣ: «ζωοποίηση του λήπτη»

ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΠΕΡΙ ΜΙΑΣ . . « ΝΕΟΤΕΡΑΣ ΕΞΕΛΙΞΗΣ»

ΤΗΣ ΘΕΩΡΙΑΣ ΤΟΥ ΔΑΡΒΙΝΟΥ, ΟΠΟΥ ΖΩΟΠΟΙΕΙ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ, ΔΗΛΑΔΗ ΟΤΙ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΛΟΓΙΚΟ ΝΟΥ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ, ΟΠΩΣ ΔΗΛΑΔΗ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΖΩΑ, ΚΑΙ ΟΤΑΝ ΒΛΕΠΕΙ, ΟΜΙΛΕΙ, ΑΙΣΘΑΝΕΤΑΙ, ΑΥΤΑ ΑΠΟΡΡΕΟΥΝ (λένε) ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΓΚΕΦΑΛΟ ΤΟΥ . ΕΠΟΜΕΝΩΣ, ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΗΝ ΜΕΤΕΞΕΛΙΞΗ ΤΗΣ ΘΕΩΡΙΑΣ ΤΟΥ ΔΑΡΒΙΝΙΣΜΟΥ, ΠΟΥ ΥΠΟΚΡΥΠΤΟΝΤΑΝ ΩΣ ΤΟ ΦΙΔΙ ΤΟ ΔΗΛΗΤΗΡΙΩΔΕΣ ΤΟΣΑ ΧΡΟΝΙΑ, ΕΩΣ ΟΤΑΝ ΗΡΘΕ ΣΤΟ ΠΡΟΣΚΗΝΙΟ Η : «ΔΩΡΕΑ ΟΡΓΑΝΩΝ», ΠΟΥ ΦΕΡΕΙ ΚΑΙ ΤΟ : **ΕΑΝ ΕΠΕΛΘΕΙ Ο ΕΓΚΕΦΑΛΙΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ. . .**

ΤΕΛΕΙΩΣΕ ΚΑΙ Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ, ΕΙΝΑΙ ΛΕΝΕ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΝΕΚΡΟΣ. ΤΟ ΟΤΙ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑ ΑΥΤΑ ΠΟΥ ΛΕΝΕ, ΔΙΑΠΙΣΤΩΝΟΝΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΠΟΥ ΕΥΡΕΘΗΚΑΝ ΓΙΑ ΛΙΓΟ ΣΤΗΝ ΚΟΛΑΣΗ-ΟΠΩΣ Ο ΑΡΓΥΡΗΣ (βλέπετε στήν σελίδα 29) :-

Η ΣΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ, ΟΠΩΣ Ο ΓΕΡΟΝΤΑΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ ΒΙΤΑΛΗΣ (ΔΕΙΤΕ ΤΟ ΒΙΝΤΕΟ:

<https://www.youtube.com/watch?v=7qV0kx-xh8o>

Γέροντας Νεκτάριος Βιτάλης) ΠΟΥ ΕΒΛΕΠΕ, ΟΜΙΛΟΥΣΕ, ΑΚΟΥΓΕ, ΑΙΣΘΑΝΟΝΤΑΝ, ΚΑΙ ΔΕΝ ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΝ ΤΟ ΒΙΟΛΟΓΙΚΟ ΣΩΜΑ, ΚΑΘΩΣ ΤΟ ΕΙΧΕ ΑΦΗΣΕΙ ΠΙΣΩ, ΓΙΑ ΝΑ ΒΛΕΠΕΙ, ΝΑ ΑΚΟΥΕΙ, ΚΛΠ.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΕΡΓΑΣΙΑ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗ ΜΟΝΑΧΟΥ

Τοῦ Δαμασκηνοῦ , μοναχοῦ Ἀγιορείτη.

Ἡ Ἐπιστήμη διδάσκει ὅτι ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου – μέ αὐτόν τόν ὄρον, ‘νοῦν’, ἡ Ἐπιστήμη ἐννοεῖ ἀποκλειστικά τήν διάνοια (mind) τοῦ ἀνθρώπου - εἶναι μία ψυχική ἐνέργεια, μία ψυχική δύναμις τοῦ ἀνθρώπου, καί τήν ταυτίζει μέ τήν ἐνέργεια τοῦ ἐγκεφάλου. Ἡ Ἐπιστήμη δέν ὀμιλεῖ, δέν ἀσχολεῖται, δέν γνωρίζει, ὅτι ὑπάρχει καί ἕνας ἄλλος ‘νοῦς’, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ ὀφθαλμός, ὁ πυρῆνας τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου. Δέν γνωρίζει, ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ἐκτός ἀπό τό σῶμα του, ἔχει καί ἀθάνατη ψυχή, ἡ ὁποία ζωοποιεῖ τό σῶμα καί τῆς ὁποίας ὁ πυρῆνας εἶναι αὐτός ὁ ἄλλος νοῦς. Δέν γνωρίζει, ὅτι τήν ψυχή τοῦ ἀνθρώπου τήν ζωοποιεῖ ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Δέν γνωρίζει, ὅτι αὐτός ὁ ἄλλος ‘νοῦς’, καί κατ’ ἐπέκτασιν ἡ ψυχή, ὑφίσταται, ὑπάρχει, καί μετά τόν βιολογικό θάνατο τοῦ ἀνθρώπου, σάν αὐθυπόστατη ὄντοτητα, σάν ζωντανή οὐσία.

Ἡ Ἐπιστήμη ὑποστηρίζει ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐπιστρέφει εἰς τήν ἀνυπαρξία μετά τόν βιολογικό του θάνατο, ὅπως συμβαίνει εἰς τά ζῶα. Ὅτι, δηλ., πέραν τοῦ τάφου δέν ὑπάρχει τίποτε ἀπολύτως. Ἡ Ἐπιστήμη δέχεται μόνον, ὅτι τά νοήματα καί οἱ σκέψεις τοῦ ἀνθρώπου πηγάζουν ἀποκλειστικά ἀπό τόν ἐγκέφαλό του, ὁ ὁποῖος, λέγουν, ὅτι εἶναι καί ἡ ἕδρα ὄχι μόνο τῶν σκέψεων, ἀλλά καί τῶν συναισθημάτων, καί τοῦ αὐτεξουσίου, τό ὁποῖο, κατά τούς ἐπιστήμονες, εἶναι ἀνελεύθερο ὡς ἐπηρεαζόμενο ἀπό τό DNA καί ὡς ἀποτέλεσμα βιοχημικῶν διεργασιῶν εἰς τόν

ἐγκέφαλο. Ἡ Ἐπιστήμη, ἔτσι, δέχεται, ὅτι ὁ ἄνθρωπος λειτουργεῖ λίγο-πολύ νομοτελειακά, ὅπως τὰ ζῶα, ἡ δέ φαινομενική ἐλευθερία ἐπιλογῆς πού ἔχει, λέγουν, εἶναι προϊόν τοῦ ἐξελιγμένου ἐγκεφάλου του, ὁ ὁποῖος τοῦ παρέχει καί μία πιό ἐξελιγμένη λογική.

Ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς ὡς ἄνω θεωρήσεως τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τήν Ἐπιστήμη εἶναι νά καταβάλλεται σήμερα προσπάθεια ἀπό τούς νευροεπιστήμονες νά χαρτογραφηθῇ ὁ ἀνθρώπινος ἐγκέφαλος μέ τίς νέες τεχνικές πού ἀναπτύσσονται, ὥστε νά ἀνιχνευθοῦν καί νά ἐντοπισθοῦν τὰ κέντρα ἐνεργείας τοῦ αὐτεξουσίου, τῆς προσωπικότητος καί τοῦ λόγου (τῆς ἐπεξεργασίας τοῦ λόγου, λέμε ἐμεῖς, ὄχι τῆς πηγῆς τοῦ λόγου). Ταυτίζουν, ἔτσι, ἐσφαλμένα, τό κέντρο ἐνεργείας π.χ. τοῦ λόγου, πού νομίζω εὐρίσκεται εἰς τόν ἀριστερό λωβό τοῦ φλοιοῦ τοῦ ἐγκεφάλου, μέ τό κέντρο εἰς τό ὁποῖο πηγάζει ὁ λόγος εἰς τόν ἄνθρωπο, καί τό ὁποῖο κέντρο, ὅπως εἶπαμε, εἶναι ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὀφθαλμός τῆς ψυχῆς του.

Μετά τόν βιολογικό θάνατο τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ψυχή του διατηρεῖ τὰ πάντα, ὅλα τὰ ὑποστατικά ιδιώματα ὅσα εἶχε ὁ ἄνθρωπος πρό τοῦ θανάτου του. Μετά θάνατον, ὁ ἄνθρωπος διατηρεῖ καί τήν προσωπικότητά του, καί τόν λόγο του, καί τό αὐτεξουσίου του, καί τήν μνήμη του, πλήρως, ὡς καί τὰ συναισθήματά του. Αὐτό, τό γνωρίζομε ἀπό τήν ἴδια τήν μαρτυρία ὄλων ὅσων ἐνεφανίσθησαν μετά θάνατον εἰς τούς ζῶντες καί ἀπεκάλυψαν τήν κατάστασιν τῆς ψυχῆς τους πέραν τοῦ τάφου. Πῶς

ἐμφανίζονται εἰς τούς ζῶντες ἀνθρώπους οἱ κεκοιμημένοι ἅγιοι καί διαλέγονται μαζί τους; Ποιός ὁμιλεῖ, ἀφοῦ τό σῶμα τοῦ ἁγίου εἶναι εἰς τόν τάφον; Ἀσφαλῶς, ἡ ψυχὴ τοῦ ἁγίου, ἡ ὁποία συνεχίζει νά παράγη λόγον. Ἀλλά, αὐτό τό γνωρίζομε καί ἀπό μαρτυρίες κάποιων ζώντων ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι, κατά παραχώρησιν Θεοῦ, εἶχαν ἐξωσωματική ἐμπειρία, κατά τήν ὁποία «βγήκαν» πρὸς στιγμὴν ἀπό τό σῶμα τους, γεγονός πού μαρτυρεῖ γιά τό αὐθυπόστατο τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου, ὅταν ἡ ψυχὴ ἐξέρχεται τοῦ σώματος. Πράγματι, ὑπάρχουν ἄνθρωποι πού «βγήκαν» πρὸς στιγμὴν ἀπό τό σῶμα τους, πού πέθαναν δηλ. γιά λίγο, καί εἶδαν τό σῶμα τους νεκρό, ὅπως τό ἔβλεπαν καί οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι γύρω τους. Καί, μετὰ ἀπό λίγο, ἐπανῆλθαν, «μπήκαν» εἰς τό σῶμα τους, τό ὁποῖο ἔκειτο νεκρό, καί συνέχισαν νά ζοῦν. Πῶς, μέ ποιὰ δύναμι, ἀνεστήθη τό σῶμα τους καί ζωοποιήθηκε, ἀφοῦ πρὶν λίγο ἔκειτο νεκρό; Ἀσφαλῶς, μέ τήν ζωοποιό δύναμι τῆς ψυχῆς, ἡ ὁποία πῆρε ἐντολή ἀπό τόν Θεό νά εἰσέλθῃ πάλιν εἰς τό σῶμα καί νά τό ζωοποιήσῃ. Θά ἐρωτήσῃ, ὅμως, κάποιος, «πῶς, μέ ποιό ὄργανο, οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, ἔβλεπαν τό σῶμα τους, ὅταν ἡ ψυχὴ τους εἶχε χωρισθῆ ἀπό τό σῶμα τους;» Καί ἀπαντοῦμε ἐμεῖς, «ἀσφαλῶς μέ τόν νοῦν, μέ τήν ψυχὴ τους».

Εἰς τήν Παράδοσι τῆς Ἐκκλησίας ἔχουν καταγραφῆ μαρτυρίες ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι 'εἶδαν', ἔζησαν, τόν Παράδεισο καί τήν Κόλαση. Τέτοιοι ἄνθρωποι ὑπάρχουν καί σήμερα, ζῶντες. Καί, ἐδῶ, πάλι, πρόκειται γιά μία πραγματικότητα, κατά τήν ὁποία, νομίζω, ὁ ἄγγελος τοῦ

άνθρώπου παίρνει τήν ψυχή του, τήν στιγμή πού ὁ ἄνθρωπος κοιμᾶται, καί τήν πηγαίνει εἰς τόν τόπο τοῦ Παραδείσου ἢ τῆς Κολάσεως, ὥστε ὁ ἄνθρωπος νά ἀποκτήσῃ ἐμπειρία περί τῆς ἀληθείας τῶν καταστάσεων αὐτῶν. Μετά, ὁ ἄγγελος ἐπαναφέρει εἰς τό σῶμα τήν ψυχή τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, καί, ὅταν ὁ ἄνθρωπος ξυπνήσῃ, διηγεῖται πράγματα ὄχι τοῦ κόσμου τούτου. Αὐτά, ἀσφαλῶς δέν ἦταν τῆς φαντασίας του. Κατά τό χρονικό διάστημα μιᾶς τέτοιας ἐμπειρίας, νομίζω, ὅτι τό σῶμα τοῦ ἀνθρώπου δέν πεθαίνει, ἀλλά συντηρεῖται εἰς τήν ζωή ἀπό τήν ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἄν καί ἔχη βγῆ ἡ ψυχή τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τό σῶμα του, μέχρις ὅτου ὁ ἄγγελος ἐπαναφέρῃ τήν ψυχή εἰς τό σῶμα.

Ἡ Ἐπιστήμη, λοιπόν, ἐφ' ὅσον δέν δέχεται ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀθάνατη ψυχή, ἢ ὁποία ζεῖ σάν αὐθυπόστατο κτίσμα μετά τόν βιολογικό θάνατο τοῦ σώματος, δέν μπορεῖ νά δεχθῆ σάν πηγῆ τῶν νοημάτων καί τῶν λογισμῶν τοῦ ἀνθρώπου κάτι ἄλλο ἔξω ἀπό τόν ἐγκέφαλο τοῦ ἀνθρώπου καί εἶναι καταδικασμένη νά ἔχη ἐσφαλμένη εἰκόνα καί ἀντίληψι περί τῆς φύσεως τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ ζωή εἰς τό σῶμα τοῦ ἀνθρώπου ὀφείλεται εἰς τήν ὕπαρξι τῆς ψυχῆς του. Ἐάν ἡ ψυχή ἀποχωρισθῆ ἀπό τό σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, πράγμα πού συμβαίνει κατά τήν στιγμήν τοῦ βιολογικοῦ θανάτου, τότε τό σῶμα νεκροῦται, πεθαίνει.

Ὅταν ὁ Χριστός ἀνέστησῃ ἄνθρωπο, ἐπανέφερε τήν ψυχή εἰς τό σῶμα τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου καί τό σῶμα ἀνεστήθη.

Ἡ Ἐπιστήμη δέν μπορεῖ νά ἐρμηνεύσῃ πῶς γίνεται μία ἀνάστασις ἑνός νεκροῦ σώματος, ἀφοῦ δέν δέχεται ὕπαρξι

ψυχῆς εἰς τόν ἄνθρωπο, οὔτε τήν ὑπαρξί αὐθυποστάτου ψυχῆς μετά τόν βιολογικό θάνατο ἑνός ἀνθρώπου. Ἀναστάσεις, ὅμως, νεκρῶν σωμάτων εἶναι ἓνα ἀδιαμφισβήτητο γεγονός μέσα εἰς τήν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ ψυχή, λοιπόν, ζωοποιεῖ καί συντηρεῖ ζωντανό τό σῶμα τοῦ κάθε ἀνθρώπου. Ἡ ἴδια ἡ ψυχή ζωοποιεῖται ἀπό τήν ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Δηλ., ζωή τῆς ψυχῆς εἶναι ἡ ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί ζωή τοῦ σώματος εἶναι ἡ ψυχή. Ὅταν ἀπομακρύνεται ἡ παύη ἡ ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰς τήν ψυχή τοῦ ἀνθρώπου, γεγονός πού συμβαίνει ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀμαρτάνη, τότε ἀρρωσταίνει ἡ ψυχή καί νεκρώνεται. Ὅταν ἡ ψυχή ἐγκαταλείψη τό σῶμα, τότε τό σῶμα πεθαίνει. Αὐτά συμβαίνουν εἰς τόν ἄνθρωπο.

Σέ κάποιο σημεῖο μίλησα γιά κατευθυνομένη Ἐπιστήμη. Ναί, αὐτό, σήμερα, εἶναι γεγονός, εἰς ὅσους γνωρίζουν τήν πραγματική κατάστασι εἰς τούς χώρους τῆς ἐπιστημονικῆς ἐρεύνης. Σήμερα, ἡ κατευθυνομένη Ἐπιστήμη διαπράττει, ἐν τῇ ἀγνοίᾳ της, τήν μεγαλύτερη ἀδικία εἰς βάρος τοῦ ἀνθρώπου, παρά τίς ἐπιστημονικές ἐπιτεύξεις καί προόδους της, ἀκριβῶς διότι τόν ἀντιμετωπίζει καί παρουσιάζει σάν "φυσικόν ζῶον", καί ὄχι σάν "ζῶον....τῇ νεύσει πρὸς τόν Θεόν θεούμενον", κατά τήν γνωστήν ρῆσιν τοῦ ἁγ. Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου ii . Ἡ σημερινή Ἐπιστήμη, ἐν τῇ ἀγνοίᾳ της, δέν διανοεῖται τό πόσο φωτίζεται καί ἀποκαλύπτεται τό μυστήριον τοῦ ἀνθρώπου,

καί τί νέες δυνατότητες ἀποκτᾶ ὁ ἄνθρωπος, ὅταν φωτισθῆ καί ἐλλαμφθῆ ἀπό τήν Χάρι τοῦ Θεοῦ. Καί δέν μπορεῖ, ἡ σημερινή Ἐπιστήμη, νά τό διανοῆται, διότι, ἂν καί κινῆται εἰς τόν χῶρο τῆς παρατηρήσεως καί τοῦ πειράματος, δηλ. τῆς ἐμπειρικῆς ἐρεῦνης, ὅμως ἀδυνατεῖ νά ἀνιχνεύσῃ καί συλλάβῃ τήν ἐμπειρία τῶν ἁγίων, ἐπειδή ἡ Ἐπιστήμη κινεῖται ἀποκλειστικά εἰς τόν χῶρο τοῦ ἐπιστητοῦ, τοῦ κτιστοῦ, ἐνῶ οἱ ἅγιοι κινοῦνται, καί εἰς τόν χῶρο τοῦ κτιστοῦ, ὅπως ὅλοι ἐμεῖς, ἀλλά καί εἰς τόν χῶρο τοῦ ἀκτίστου, δηλ. μετέχουν καί εἰς τίς ἀκτιστες ἐνέργειες τοῦ Θεοῦ, οἱ ὁποῖες γίνονται ἀντιληπτές μόνον εἰς ὅσους μετέχουν εἰς τήν Χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἀναφερόμενοι, τώρα, εἰς τό θέμα τοῦ «ἐγκεφαλικοῦ θανάτου», ἔχομε νά ποῦμε, ὅτι, ὄχι μόνο μεταξύ τῶν ἱατρῶν ἔχομε διάστασι ἀπόψεων ὡς πρός τό ἂν «ἐγκεφαλικά νεκρός» εἶναι καί βιολογικά νεκρός, ἀλλά, δυστυχῶς, καί μέσα εἰς τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἔχομε διάστασι ἀπόψεων εἰς τό ἴδιο θέμα. Εἰς τήν προᾶξι, εἰς τήν ἱατρική πρακτική, ἔχει ἐπικρατήσῃ ὁ «ἐγκεφαλικά νεκρός» νά θεωρῆται βιολογικά νεκρός. Γι' αὐτό καί τοῦ παίρνουν τά ζωτικά ὄργανα γιά μεταμόσχευσι. Ὅμως, ἐρωτοῦμε, ὁ «ἐγκεφαλικά νεκρός» εἶναι ἕνας νεκρός, ἢ ἕνας βαρειά ἀσθενής, ὁ ὁποῖος πορεύεται πρός τόν θάνατο;

Μέσα εἰς τήν Ἐκκλησία, κάποιοι ὑποστηρίζουν ὅτι ὁ «ἐγκεφαλικά νεκρός» εἶναι βιολογικά νεκρός, ἐνῶ, ἄλλοι, ὅτι εἶναι ἕνας βαρειά ἀσθενής πορευόμενος πρός τόν θάνατο. Τό θέμα αὐτό δέν ἔχει ἀκόμη τελεσιδικήσῃ μέσα

εἰς τὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, ἂν καὶ κάποιοι, ἐδῶ καὶ χρόνια, προσπαθοῦν νὰ ἐπιβάλουν de facto τὴν ἄποψι ὅτι ὁ «ἐγκεφαλικά νεκρός» εἶναι βιολογικά νεκρός, νὰ ἐμφανίσουν καὶ καταξιώσουν δηλ. τὸν «ἐγκεφαλικά νεκρό» σάν βιολογικά νεκρό.

Σύμφωνα, ὅμως, μέ ὅσα ἤδη εἶπαμε, ἕνας βαρειαῖ ἀσθενής μέ κατεστραμμένο ἐγκέφαλο, ἀλλά μέ καρδιά πού πάλλει, ἔστω μέ τὴν βοήθεια ἑνὸς ἀναπνευστήρα, δέν μπορεῖ νὰ εἶναι νεκρός. Ἐνας Χριστιανὸς Ὀρθόδοξος, κληρικός ἢ λαϊκός, πού ἔχει βιώσει ἐμπειρικά, διὰ τῆς προσευχῆς, τὴν ὑπαρξὶ τῆς νοερῆς, τῆς πνευματικῆς του, καρδιάς, δέν εἶναι δυνατόν ποτέ νὰ δεχθῆ ὅτι ἕνας ἀσθενής, ὅπως ὁ «ἐγκεφαλικά νεκρός», εἶναι βιολογικά νεκρός. Γι' αὐτόν, ὁ «ἐγκεφαλικά νεκρός» εἶναι ἕνας βαρειαῖ ἀσθενής καὶ ὄχι ἕνας βιολογικά νεκρός ἄνθρωπος. Αὐτὴν τὴν θέσι εἶχαν καὶ οἱ τρεῖς ἅγιοι Γέροντες τῆς ἐποχῆς μας, Σωφρόνιος, Πορφύριος καὶ Παῖσιος.

Εἰς τό σημεῖο αὐτό, παραθέτομε, αὐτούσια, καὶ τὴν βαρύνουσα γνώμη ἑνὸς ἄλλου ἁγίου Γέροντος γιὰ τὸν «ἐγκεφαλικό θάνατο», πού ἤξερε τί ἔλεγε σχετικά μέ τό θέμα αὐτό, καὶ τοῦ ὁποίου τό ὄνομα δέν ἔχει εὐλογία νὰ ἀποκαλυφθῆ. Εἰς τὰ λεγόμενά του, πού παρατίθενται εἰς τὴν συνέχεια, ἢ λέξις «νοῦς», πού χρησιμοποιεῖ, ἔχει τὴν πατερικὴ ἔννοια τοῦ ὄρου.

Εἶπε, λοιπόν, αὐτός ὁ Γέρον:

[(Ἐρωτᾶ:)] Ὁ ἄνθρωπος μέ ὑγιῆ ἐγκέφαλο καὶ «νεκρό» νοῦ εἶναι νεκρός; (Καὶ ἀπαντᾶ:) Βιολογικά, ὄχι. Εἶναι, ὅμως,

νεκρός πνευματικά. (Καί ἐρωτᾷ πάλι:) Καί ἀντιστρόφως: Ὁ ἄνθρωπος μέ νεκρό ἐγκέφαλο καί ὑγιῆ νοῦ εἶναι νεκρός; (Καί ἀπαντᾷ:) Οὔτε βιολογικά, οὔτε πνευματικά.

Πνευματικά, ὁ ἄνθρωπος αὐτός, διά τῆς μετανοίας καί τοῦ ἁγιασμοῦ, εἶναι ἀναγεννημένος καί μέ τήν ἐνέργεια τῆς θείας Χάριτος μπορεῖ νά κάνη πράγματα ὑπερφυσικά, κι ἄς ἔχη νεκρό ἐγκέφαλο. Ἀπλᾷ, πάσχει ἀπό μία βαρειά ἀναπηρία στόν ἐγκέφαλο. (Καί συνεχίζει:) Ὑπάρχουν «ἐγκεφαλικά νεκροί» ἄνθρωποι πού ἐπανῆλθαν. Ὅποτε, μποροῦμε νά ὀνομάσουμε τήν κατάστασι αὐτή τῆς ἀναπηρίας τοῦ ἐγκεφάλου «βαρειά ἀσθένεια τοῦ ἐγκεφάλου», ἢ «ἀκρωτηριασμό τοῦ ἐγκεφάλου». Ὅταν ἀπαιτῆται νά κοπῆ ἓνα χέρι ἢ ἓνα πόδι σέ κάποιον ἄνθρωπο, αὐτό δέν σημαίνει ὅτι αὐτός ὁ ἄνθρωπος, μετά τήν ἀποκοπή τοῦ μέλους του, εἶναι βιολογικά νεκρός. Ἔτσι συμβαίνει καί στήν περίπτωσι ἑνός «νεκροῦ ἐγκεφάλου» (μυαλοῦ) λόγῳ μιᾶς «βαρειάς ἀναπηρίας τοῦ ἐγκεφάλου», ἢ μιᾶς «βαρειάς ἀσθένειας τοῦ ἐγκεφάλου», ὅπως εἶναι ἡ περίπτωσι τοῦ «ἐγκεφαλικά νεκροῦ». Δέν σημαίνει ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτός εἶναι βιολογικά νεκρός. Ἀπλᾷ, ἀσθενεῖ βαρειά, ἢ ἔχει νεκρωθῆ ἓνα ὄργανο τοῦ σώματός του, δηλ. ὁ ἐγκέφαλος. Τό μυαλό εὐρίσκεται σέ τέτοιο σημεῖο πού δέν μπορεῖ νά ἀκρωτηριασθῆ, ὅπως τό πόδι, τό χέρι, κλπ. Ὑποθετικά, ἂν μπορούσαμε νά ἀφαιρέσουμε, νά ρουφήξουμε, τό μυαλό ἀπό τό κρανίο καί ὁ ἄνθρωπος νά εἶχε μηχανική ὑποστήριξι τῆς ἀναπνοῆς του, ὥστε νά λειτουργῆ ἡ καρδιά του, πάλι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος δέν θά ἦταν βιολογικά νεκρός.

Ὁ «ἐγκεφαλικά νεκρός» ἔχει, ἢ βαρεια ἀσθένεια τοῦ ἐγκεφάλου, ἢ «νεκρό ἐγκέφαλο», πού δέν εἶναι σωστός ὁ ὅρος «νεκρός ἐγκέφαλος», γι' αὐτό καί τόν βάζω σέ εἰσαγωγικά. Τό ὅτι ἔχει «νεκρό ἐγκέφαλο», ὅμως, δέν σημαίνει ὅτι εἶναι βιολογικά νεκρός, ἢ ὅτι δέν μπορεῖ νά κάνη ὑπερφυσικά πράγματα, κι ἄς εἶναι στήν κατάστασι πού εἶναι. Καί τοῦτο, διότι σέ κάθε ἄνθρωπο, ὁ νοῦς κινεῖ τόν ἐγκέφαλο καί ὁ ἐγκέφαλος τό σῶμα. Ὅμως, ὁ νοῦς δέν βρίσκεται στόν ἐγκέφαλο, οὔτε κινεῖται ἀπό τόν ἐγκέφαλο. Ὁ νοῦς, ἢ νοερή καρδιά, βρίσκονται κοντά στόν χώρο τῆς φυσικῆς καρδιάς καί δέν εἶναι «νεκρά». Μέ τήν ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἕνας τέτοιος ἄνθρωπος, ὅπως ὁ «ἐγκεφαλικά νεκρός», μπορεῖ νά κάνη πράγματα πού δέν μπορεῖ νά κάνη κάποιος ἄλλος μέ ὑγιῆ ἐγκέφαλο καί ἄρρωστο ἀπό πάθη νοῦ. Ἄν γινόταν μεταμόσχευσις μυαλοῦ ἀπό ἄνθρωπο σέ ἄνθρωπο, ὁ μεταμοσχευμένος ἄνθρωπος δέν θά εἶχε τήν ἐξυπνάδα ἢ τήν ἠλιθιότητα τοῦ καινούργιου μυαλοῦ. Διότι, ὁ δικός του νοῦς θά κινούσε τό νέο μυαλό.

Ὁ σκληρός δίσκος, λοιπόν, τοῦ ὑπολογιστῆ 'ἄνθρωπος' εἶναι ὁ νοῦς, ἢ νοερή καρδιά του. Ὅ,τι ἀποθηκεύει ἐκεῖ, αὐτά δίνει στόν ἐγκέφαλό του, στόν ἐπεξεργαστή του. Ὅ,τι, διά τῆς μετανοίας, σβύνει ἐκεῖ, δέν ἐπανέρχεται. Ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ, διά τῆς μετανοίας καί τοῦ ἁγιασμοῦ, νά σβύση ἐντελῶς τήν ψυχική ἀρρώστεια του ἀπό τόν νοῦ του, ὅπως ἔκαναν οἱ ἅγιοι. Στούς ἁγίους, τό μόνο πού εἶχε ὁ σκληρός δίσκος τους, ἢ μάλλον, τό μόνο πού ἀπέμεινε στόν σκληρό δίσκο τους μετά ἀπό τήν εἰλικρινῆ μετάνοιά

τους, ἦταν ἡ ἐνέργεια τῆς Χάριτος. Καί, ἡ νοερή καρδιά τους ἔλεγε μόνο τὴν 'εὐχή', εἴτε κοιμόντουσαν, εἴτε ἦταν ξύπνιοι, εἴτε ἐργαζόντουσαν.

Συμπέρασμα: Ὑπάρχουν τεσσάρων κατηγοριῶν ἄνθρωποι. Ἄνθρωποι μέ ὑγιῆ νοῦ καί ὑγιῆ ἐγκέφαλο, ἄνθρωποι μέ ἄρρωστο νοῦ, ἀπό ἁμαρτίες καί πάθη, ἀλλά μέ ὑγιῆ ἐγκέφαλο, ἄνθρωποι μέ ὑγιῆ νοῦ καί ἄρρωστο ἐγκέφαλο, καί ἄνθρωποι μέ ἄρρωστο νοῦ καί ἄρρωστο ἐγκέφαλο. Τούς «ἐγκεφαλικά νεκρούς», πού εἶναι ἄνθρωποι μέ ὑγιῆ νοῦ ἀλλά ἄρρωστο ἐγκέφαλο, οἱ ἐπιστήμονες καί κάποιοι ἄνθρωποι, δυστυχῶς, καί θλίβομαι πού τό λέω, δυστυχῶς ἄνθρωποι τῆς Ἐκκλησίας, τούς θεωροῦν βιολογικά νεκρούς. Αὐτό εἶναι ἕνα ἐγκλημα εἰδεχθές! Εἶναι δολοφονία ἐν ψυχρῶ! Τί νά πῶ!..., ἔλεγε καί τόνιζε μέ ἔμφρασι καί λύπη ὁ ἅγιος ἐκεῖνος Γέροντας.

(Καί συνεχίζει:) Ὁ στόχος τῆς ζωῆς μας πρέπει νά εἶναι ἕνας: 'Υγιῆς νοῦς', 'ὑγιῆς νοῦς', 'ὑγιῆς νοῦς'! Αὐτός καί μόνο. Καί, ὑγιῆς νοῦς, ὑγιῆς νοερή καρδιά, εἶναι ὁ νοῦς ὁ ἀπηλλαγμένος ἀπό πάθη καί ἁμαρτίες. Εἶναι ὁ νοῦς ὁ ἁγιασμένος. Ὁ νοῦς πού ὀφείλει νά ἔχη ὁ κάθε ἄνθρωπος, ὁ κάθε Χριστιανός.

Οἱ ἄνθρωποι μέ ἄρρωστο νοῦ καί ὑγιῆ ἐγκέφαλο εἶναι πνευματικά νεκροί. Οἱ ἄνθρωποι μέ ὑγιῆ νοῦ καί ἄρρωστο ἐγκέφαλο εἶναι πνευματικά ἀναγεννημένοι (διά τῆς μετανοίας καί τοῦ ἁγιασμοῦ) καί βιολογικά ζωντανοί. Νοῦς νεκρός = ἄνθρωπος πνευματικά νεκρός. Ἐγκέφαλος νεκρός (τοῦ «ἐγκεφαλικά νεκροῦ») = ἄνθρωπος βιολογικά

ζωντανός. Όπως ο χωλός, όπως ο τυφλός, όπως ο διανοητικά καθυστερημένος, έτσι είναι και ο «έγκεφαλικά νεκρός». Απλᾶ, είναι πολύ βαρύτερη ή ασθένειά του, διότι βρίσκεται στο «λεπτό» ὄργανο τοῦ σώματος πού λέγεται «έγκεφαλος». Ο «έγκεφαλικά νεκρός» φαίνεται νεκρός, ἀλλά δέν είναι νεκρός. Κάποιοι, θεωροῦν τόν «έγκεφαλικά νεκρό» βιολογικά νεκρό. Μεγάλη ἀπάτη! Τό ὑποστηρίζουν αὐτό, εἴτε ἀπό ἄγνοια, εἴτε ἀπό σκοπιμότητα. Στόν «έγκεφαλικά νεκρό» νοσεῖ ἓνα ὄργανο, ὁ έγκεφαλος. Αὐτό νοσεῖ καί στόν διανοητικά ἀσθενῆ-καθυστερημένο. Μόνο πού στόν «έγκεφαλικά νεκρό» εἶναι πιό βαρεια ή ασθένεια καί ἔχει νεκρωθῆ σχεδόν έντελῶς τό ὄργανο «έγκεφαλος». Ο ἄνθρωπος ὁμως εἶναι ζωντανότατος].

Αὐτά εἶπε ἐκεῖνος ὁ ἅγιος Γέρων γιά τούς «έγκεφαλικά νεκρούς», μετά λόγου γνώσεως καί ἀληθείας. «Ο ἔχων ὦτα ἀκούειν, ἀκουέτω».

Συνεχίζομε, τώρα, μέ τά ἰδικά μας:

Σήμερα, συμβαίνει καί κάτι ἄλλο εἰς τόν χῶρο τῆς ἐπιστημονικῆς ἐρεῦνης. Ἐπειδή ὑπάρχει μεγάλη ἀνάγκη ἐξευρέσεως ζωτικῶν ὀργάνων γιά μεταμόσχευσι καί ἐπειδή τά διατιθέμενα ὄργανα εἶναι λίγα σέ σχέσι μέ τά ἀπαιτούμενα, καταβάλλεται ἐρευνητική προσπάθεια νά παρασκευασθοῦν εἰς τό ἐργαστήριο ζωτικά ὄργανα ἀπό βλαστοκύτταρα, ὥστε νά ἀποφευχθῆ ή ἀνάγκη τῶν μεταμοσχεύσεων ζωτικῶν ὀργάνων ἀπό «έγκεφαλικά νεκρούς» ἀσθενεῖς. Ἐδῶ, ὁμως, τίθεται ἓνα ἄλλο βιοηθικό δίλημμα, διότι ὡς μία πηγή τέτοιων βλαστοκυττάρων

θεωρείται τό «ζυγωτό», ή βλαστοκύστη, δηλ. ένα γονιμοποιημένο ανθρώπινο ώάριο ήλικίας κάποιων ώρῶν ή ήμερῶν. Αυτό, όμως, είναι έν δύναμει άνθρωπος, έχον ανθρώπινη ψυχή, διότι τήν ψυχή του ανθρώπου τήν δημιουργεί ό Θεός κατά τήν στιγμή τής συλλήψεως του ανθρώπου. Οπότε, πάλι τίθεται θέμα ανθρώπινου φόνου. Βλέπομε, δηλ., ότι σήμερα σέ κάθε πεδίο εφαρμογής τής σύγχρονης ιατρικής έπιστήμης, τίθεται θέμα βιοηθικής δεοντολογίας, θέμα τό όποιο έχει άμεση σχέση μέ τήν ανθρωπολογία. Αν κάποιος έχη έσφαλμένη ανθρωπολογία, σέ έσφαλμένο συμπέρασμα ασφαλῶς θά καταλήξη.

Τό θέμα του «έγκεφαλικού θανάτου» ή τῶν μεταμοσχεύσεων ζωτικῶν ὀργάνων, μερικοί τό συσχετίζουν μέ τό θέμα του ανθρώπινου προσώπου. Είτε τό θέλομε, είτε ὄχι, μεταμοσχεύσεις ζωτικῶν ὀργάνων γίνονται. Διερωτῶνται, όμως, μερικοί: Μήπως εκείνος πού δέχεται ένα ζωτικό ὄργανο, μία καρδιά π.χ., αλλάζει και πρόσωπο ή επηρεάζεται ή προσωπικότητά του; Επ' αὐτοῦ, δέν έχομε έπιστημονικές μελέτες πού νά έχουν έρευνήσει αυτό τό θέμα, ή έγώ άγνοῶ αν υπάρχουν, όμως, σύμφωνα μέ τά προηγούμενα, έφ' ὅσον τό κέντρο τής ύπαρξεως του ανθρώπου δέν εύρίσκεται μέσα εις τήν φυσική του καρδιά, αλλά εις τόν χῶρο τής φυσικής καρδιάς, δέν πρέπει νά ύπάρχη πρόβλημα τέτοιο.

Κατά τήν δεκαετία του '70, εις τίς ΗΠΑ, έλαβε χώρα ένα έγχείρημα μεταμοσχεύσεως κεφαλῆς από πίθηκο σέ

πίθηκο, μέ προοπτική νά ανοιγῆ ὁ δρόμος γιά νά ἐπιχειρηθῆ κάποτε κάτι ἀνάλογο σέ ἄνθρωπο. Μέ ἀφορμή ἐκεῖνο τό ἐγχείρημα, ὁ τότε ἐπιφανῆς νευροεπιστήμων Steven Rose ἔκανε τά ἀκόλουθα ἀξιόλογα, ἀλλά ἀρνητικά, γιά τήν ἐφαρμογή ἑνός τέτοιου ἐγχειρήματος σέ ἄνθρωπο, σχόλια, ἀναφερόμενος εἰς τό ἀνθρώπινο πρόσωπο. Εἶπε, συγκεκριμένα:

«Ὁ ἐγκέφαλος καί τό σῶμα ἑνός ἀνθρώπου εἶναι ἄρρηκτα συνδεδεμένα μεταξύ τους. Ὁ ἐγκέφαλος εἶναι καί αὐτός ἕνα ὄργανο τοῦ σώματος.... Ἕνας ἀπομονωμένος (ἀποκομμένος) ἐγκέφαλος ἀπό τό σῶμα εἰς τό ὅποιο ἀνήκει δέν εἶναι πλέον τό πρόσωπο εἰς τό ὅποιο ἀνήκε. Τό πρόσωπο εἶναι ἐκεῖνο πού ἔχει συνείδησι. Δέν εἶναι ὁ ἐγκέφαλος πού ἔχει συνείδησι. Τό πρόσωπο εἶναι ἐκεῖνο πού ἔχει νοῦν (mind). Δέν ἔχει ὁ ἐγκέφαλος νοῦν. Τό πρόσωπο εἶναι πού ἔχει συναισθήματα. Ὁ ἐγκέφαλος δέν ἔχει συναισθήματα. Δέν αἰσθάνεται. Τό πρόσωπο αἰσθάνεται. Μεταμοσχεύοντας ἕναν ἐγκέφαλο ἀπό ἕνα σῶμα σέ ἕνα ἄλλο εἶναι ἕνα ἐγχείρημα πού δέν ἔχει ἔννοια, διότι ὅλη ἡ προἰστορία, ἡ ζωή καί ἡ ἀνάπτυξις αὐτοῦ τοῦ ἐγκεφάλου εἶναι συνδεδεμένη μέ ἕνα συγκεκριμένο πρόσωπο καί σῶμα. Τά νευρικά κύτταρα αὐτοῦ τοῦ ἐγκεφάλου ἔχουν ἀναπτυχθῆ σέ σχέσι μόνο μέ τό συγκεκριμένο πρόσωπο καί μοῦ εἶναι δύσκολο νά φαντασθῶ πῶς θά μπορούσαν νά ἀντιδράσουν σέ ἕνα ἔντελῶς καινούργιο περιβάλλον (ἄλλο δηλ. σῶμα)..... Δέν νομίζω, ὅτι ὅποιοσδήποτε νευροχειρουργός, ἢ νευροεπιστήμων, ἢ ψυχίατρος, ἢ ψυχολόγος, σήμερα, θά

ἀντιμετώπιζε σοβαρά ένα τέτοιο ένδεχόμενο (μεταμοσχεύσεως δηλ. ἀνθρωπίνης κεφαλῆς)».

Αὐτά εἶπε τότε αὐτός ὁ ὡς φαίνεται φωτισμένος ἀπό τόν Θεό ἐπιστήμων, ὁ ὁποῖος, μέσα ἀπό τήν ἰδική μας προοπτική, νομίζω, εἶχε δίκιο σ' αὐτά πού εἶπε. Ἄν καί δέν ᾤρισε τί εἶναι κατ' αὐτόν τό «πρόσωπο», ἀπεφάνθη σωστά, νομίζω, ὅταν εἶπε ὅτι τό πρόσωπο εἶναι ὁ φορέας τῆς συνειδήσεως, τῆς διανοίας καί τῶν συναισθημάτων, καί ὅτι τό πρόσωπο δέν ἐδράζεται εἰς τόν ἐγκέφαλο, ὁ ὁποῖος δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά ένα ἀπλό ὄργανο τοῦ σώματος, ὅπως εἶναι καί ἡ φυσική καρδιά.

Λόγω αὐτοῦ τοῦ προβληματισμοῦ, συμβαίνει σήμερα, κάποιοι σοβαροί ἐπιστήμονες νά ἀμφιβάλλουν ὡς πρὸς τήν ἰσχὺ τοῦ ὑπάρχοντος ἐπιστημονικοῦ ἀνθρωπολογικοῦ μοντέλου. Ἦδη, π.χ., ἕνας νομπελίστας, ὁ John Eccles, δυσκολεύεται νά δεχθῆ, ὅτι π.χ. τό αὐτεξούσιο, τό ὁποῖο, κατὰ τήν Ὁρθόδοξη Ἀνθρωπολογία, δέν ὑπόκειται σέ νομοτέλεια, εἶναι προϊόν μόνον βιοχημικῶν διεργασιῶν εἰς τόν χῶρο τοῦ ἐγκεφάλου, ὅπως ὑποστηρίζει σήμερα ἡ Ἐπιστήμη. Αὐτά, καί ἀρκετά παρόμοια περιστατικά, δηλώνουν τό ἀδιέξοδο εἰς τό ὁποῖο περιέρχεται ἡ Ἐπιστήμη ὅλο καί περισσότερο, εἰς τό ἀνθρωπολογικό ζήτημα, ὅταν προσπαθῆ νά εἰσχωρήσῃ σέ πεδία πού εἶναι ἔξω ἀπό τίς γνωσεολογικές της δυνατότητες, καί τά ὁποῖα μᾶς καθιστᾶ ὅλο καί περισσότερο ὑπευθύνους ὡς πρὸς τήν συμβολή μας, ὡς Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, εἰς τήν προστασία

καί προβολή τῆς ἀληθείας περί τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου, τό ὁποῖο σήμερα βάλλεται πανταχόθεν.

Ἀπό μία πρόχειρη ματιά στό Διαδίκτυο iii, θά σᾶς μεταφέρω τί εἰκόνα ἀπεκόμισα ἀπό τήν πεποίθησι πού ἐπικρατεῖ εἰς τόν ἐπιστημονικό χῶρο, αὐτήν τήν περίοδο, περί τῆς σχέσεως μεταξύ ἐγκεφάλου καί ἀνθρωπίνου προσώπου. Νά μὴν ξεχνᾶμε, ὅμως, ὅτι, εἰς τόν χῶρο τῆς Ἐπιστήμης, τό πρόσωπο δέν τό ἐννοοῦν ὅπως τό ἐννοοῦμε ἐμεῖς εἰς τήν Ἐκκλησία. Εἰς τόν ἐπιστημονικό χῶρο, λοιπόν συνεχίζουν νά θεωροῦν τόν ἐγκέφαλο ὡς τό κέντρο τοῦ ἑαυτοῦ (center of the self), ὡς τό κέντρο δηλ. τοῦ προσώπου, ἢ, διαφορετικά, ὅτι τό πρόσωπο ἐδράζεται εἰς τόν ἐγκέφαλο. Καί, ἔχουν ἄρχισαι νά ὀμιλοῦν γιά μία νέα προοπτική περί τοῦ προσώπου πού ἀνοίγεται εἰς τούς ἐρευνητές, καί ἡ ὁποία, λένε, συμπυκνώνεται εἰς τήν φράσι: «Ἐσύ, εἶσαι ὁ ἐγκέφαλός σου» (!) (“You are your brain”). Καταλαβαίνετε, τί συνέπειες ἔχει μία τέτοια θεώρησι.

Ἡ ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται. Πάλι θεοποιοῦν τόν ἀνθρωπο, τώρα ὅμως μέ ἀφορμή τήν σημερινή γνῶσι περί τοῦ ἐγκεφάλου καί τίς ὑποσχόμενες προοπτικές εἰς τόν τομέα τῆς ἐξερευνησεῶς του καί τίς ἐπακολουθοῦσες πρακτικές ἐφαρμογές.

Σέ ἕνα πρόσφατο συμπόσιο πού ἔλαβε χώρα μέ τόν τίτλο «Ἡ προσωπικότης σέ μία νευροβιολογική ἐποχή»iv, ἐτέθη ὁ ἐξῆς προβληματισμός: «Φαίνεται, ὅτι ἔχομε μάθει περισσότερα γιά τόν ἐγκέφαλο κατά τήν τελευταία

δεκαετία ἀπ' ὅ,τι κατά τίς παρελθούσες χιλιετίες τῆς ἀνθρωπίνης ἱστορίας. Ἡ ἀνάπτυξις, ὅμως, τῶν νέων ἐπιστημῶν γιά τήν ἔρευνα τοῦ ἐγκεφάλου, σέ ποιό βαθμό, ἄραγε, μᾶς ἔχει ὀδηγήσει εἰς τήν βαθύτερη κατανόησι τοῦ τί εἶναι ἡ προσωπικότης; Μήπως κινούμεθα πρός μία ριζική ἀνακατάταξι τῆς κατανοήσεως τῆς Ψυχολογίας, ὡς ἐπιστήμης, ἐπάνω σέ ἕναν καινούργιον ἄξονα, ἐκεῖνον 'ἀπό τήν ψυχή πρός τόν ἐγκέφαλο', καί τήν ἀνατολή ἑνός ἀνθρωπίνου προσώπου πού θά καθορίζεται ἀποκλειστικά ἀπό τόν νευρικό ἵστό;»v.

Δηλ., ἐπεξηγοῦμε ἐμεῖς, «ἑνός ἀνθρωπίνου προσώπου πού θά καθορίζεται ἀπό τόν ἐγκέφαλο καί τίς νευρικές του συνάψεις;»

Φαίνεται, λοιπόν, ὅτι ἡ Ἐπιστήμη ἀποκλίνει, ὅλο καί περισσότερο, πρός μία καθαρά ὑλιστική θεώρησι περί τοῦ ἀνθρώπου, ἀφοῦ τείνει νά συσχετίση ἄμεσα τήν ὑπόστασι τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου μόνο μέ τήν ὕπαρξι καί λειτουργία τοῦ ἐγκεφάλου του. Ἡ Ἐπιστήμη, ὑποστηρίζει, ὅτι τό ἀνθρώπινο πρόσωπο ἔχει μέν ὑπόστασι, ἀλλά σέ σχέσι μόνο μέ τό σῶμα καί ὅτι οἱ ἐκφάνσεις αὐτοῦ τοῦ προσώπου εἶναι προβολή καί ἔκφρασις κάποιων διεργασιῶν εἰς τόν χῶρο τοῦ ἐγκεφάλου. Γιά τήν Ἐπιστήμη, τό ἀνθρώπινο πρόσωπο δέν ὑφίσταται ὡς αὐθυπόστατη ὄντοτης, οὔτε ὅταν ὁ ἀνθρώπος εἶναι ἐν ζωῇ, οὔτε μετά τόν βιολογικό θάνατο τοῦ ἀνθρώπου. Γιά τήν Ἐπιστήμη, τό ἀνθρώπινο πρόσωπο ἐξαφανίζεται μέ τόν βιολογικό θάνατο τοῦ ἀνθρώπου, ἢ ὅταν ὁ ἐγκέφαλος τοῦ

ἀνθρώπου καταστῆ ἀναντίστρεπτα ἀνενεργός. Ἡ Ἐπιστήμη δέν δέχεται ὅτι τό ἀνθρώπινο πρόσωπο ἔχει νοερή ὑπόστασι καί νοερή οὐσία, οἱ ὁποῖες δέν ἔχουν σχέσι μέ τόν ἐγκέφαλο, καί ὅτι τό ἀνθρώπινο πρόσωπο ζεῖ καί μετά τόν βιολογικό θάνατο τοῦ σώματος. Γιατί, τότε, μᾶς ἐκπλήσσει τό γεγονός, ὅτι οἱ περισσότεροι γιατροί τόν «ἐγκεφαλικά νεκρό» τόν θεωροῦν βιολογικά νεκρό, ἀφοῦ ἡ Ἐπιστήμη ὑποστηρίζει ὅτι χωρίς ἐνεργό ἐγκέφαλο τό πρόσωπο τοῦ «ἐγκεφαλικά νεκροῦ» ἔχει ἐξαφανισθῆ, ὅτι δηλ. δέν ὑφίσταται πλέον ὡς ἄνθρωπος;

Κλείνω τήν ὁμιλία μου μέ ἕνα συμπέρασμα, πάλι τοῦ κ. Ἡλία Κουρούμαλη:

«Μετά ἀπό πολλά χρόνια στόν χῶρο τῆς ἐπιστήμης, εἶμαι σχεδόν πεπεισμένος, ὅτι, τελικῶς, ὁ ὀρίζοντας αὐτῶν πού πολύ πρόσφατα χαρακτηρίσθηκαν ὡς παλαιᾶς κοπῆς ἄνθρωποι, καί πού ἀνάβουν, χωρίς πολλή γνώση, τό καντήλι τους, εἶναι ἀπείρως εὐρύτερος ἀπό τόν ὀρίζοντα πολλῶν ἐπιστημόνων, κατόχων βραβείου Νόμπελ, πού αὐτοβούλως ἀπαρνοῦνται τήν ἐντός τους εἰκόνα τοῦ Θεοῦ».

Δαμασκηνός μοναχός Ἀγιορείτης

Ὁ Ἅγιος Γέροντας Παΐσιος, ὅταν ρωτήθηκε περὶ μεταμοσχεύσεων, ἀντιτάχθηκε κατηγορηματικά στὴν μεταμόσχευση ζωτικῶν ὀργάνων (ὄργανα χωρὶς τὰ ὁποῖα ὁ δότης δὲν μπορεῖ νὰ συνεχίσει νὰ ζεῖ), γιὰ δύο λόγους, ὅπως εἶπε:

Πρῶτον: «ἀποτελεῖ ἀνεπίτρεπτη παρέμβαση, ἀντιστρατευόμενη στὸ δημιουργικὸ ἔργο τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ τὴν μία, θανατώνοντας τὸν δότη, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη δημιουργώντας μας τὴν ἔπαρση γιὰ τὴν ζωοποίηση τοῦ λήπτη». Καὶ δεύτερον: «Θὰ γίνῃ αἰτία ἐφευρέσεως τρόπων νὰ σκοτώνουν τοὺς ἀσθενεῖς, γιὰ νὰ πάρουν τὰ ὄργανά τους».

Ὁ Ἅγιος Πορφύριος ἦταν ἐπίσης ἀντίθετος, ἀντίθετος μὲ τὴν μεταμόσχευση συμπαγῶν ὀργάνων ἀπὸ «ἐγκεφαλικῶς νεκρούς». Ἔκανε τὴν ἐξῆς σύσταση σὲ ζευγὸς πού ἤθελε νὰ δωρίσει τὰ ὄργανα τοῦ παιδιοῦ τους μετὰ ἀπὸ σοβαρὸ ἀτύχημα: «Ἐνας θάνατος ὑπάρχει. Νὰ δώσετε μόνον τοὺς κερατοειδεῖς χιτῶνες τῶν ὀφθαλμῶν...» Ὁ εὐρισκόμενος στὴν κατάσταση τοῦ λεγόμενου «ἐγκεφαλικοῦ θανάτου» εἶναι βαριά πάσχων ἀσθενής (ἔλεγε) καὶ ὄχι νεκρός... Μὲ τὴν λήψη τῶν ζωτικῶν ὀργάνων ἀπὸ «ἐγκεφαλικῶς νεκρὸ» ἀσθενή, αὐτὸς ὀδηγεῖται διὰ τῆς βίας στὸν ὀριστικὸ κλινικὸ θάνατο... αὐτὴ ἡ ἐνέργεια, μὲ τὰ κριτήρια τῆς Ὁρθόδοξης Θεολογίας, ἰσοδυναμεῖ μὲ Φόνο.

Θὰ ποῦν ὅτι ἡ δωρεὰ ὀργάνων εἶναι αὐτοθυσία καὶ πράξη εὐγενική, πράξη ἀνθρωπιᾶς καὶ ἀλτροισμού. Αὐτὸ δὲν εἶναι ἀλήθεια. Ἀκόμη καὶ ὅταν ὑπάρχει συναίνεση, ἡ «ΔΩΡΕΑ» ΖΩΤΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΩΝ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟΘΥΣΙΑ, διότι ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὸν δότη τὴν δυνατότητα τῆς μετάνοιας

νά πεί δηλαδή, ἔστω καί τελευταία στιγμή, «**Συγχώρα μέ, Θεέ μου**» καί νά σώσει ὁ Θεός ἔνδεχομένως τήν ψυχή του.

Ἀλλά καί σωσμένος νά εἶναι ὁ δότης (ἄς ὑποθέσουμε), φονεύοντας τον ἐμεῖς ἐπιβαρύνουμε τήν δικήν μας ψυχή, καί συγχρόνως ἐπιβαρύνεται καί ἡ ψυχή τοῦ δότη (διότι *συνήργησε, ἀποδεχόμενος τό ὄργανο του, συνήργησε στήν αὐτοκτονίαν τοῦ συνανθρώπου του = στόν φόνο του*).

Ἐάν ὁ δότης πιστέψει τήν διαβολικήν παγίδα ὅτι πράττει ἀγαθό ἔργο, προσφέροντας τά ὄργανα του (διότι, πρέπει νά πεθάνει ὁ δότης, καί ἀμέσως νά πάρουν τά ὄργανα του τά πρῶτα 3 λεπτά, μετά θά εἶναι πιθανόν πολύ παρακινδυνευμένα, καί νά ἀποβοῦν ἄχρηστα) τότες πέφτει στήν πολύ καλά στημένη παγίδα, θεωρώντας τό σῶμα ἐν πρώτης ὡς δικό του, καί ὄχι τοῦ Θεοῦ (κατά τήν ἰδίαν ἔννοια πού μία πόρνη δικαιολογῆται ὅτι τό σῶμα εἶναι δικό της καί τό κάνει ὅτι θέλει- καθώς δέν ὑπάρχει διαφορά μεταξύ αὐτῶν τῶν δύο ἐννοιῶν, δηλαδή : «τό κάνει ὅτι θέλει»).

Προσέξτε τώρα πῶς ὁ πονηρός καταργεῖ, ἀχρηστεύει τό θέλημα τοῦ Χριστοῦ στήν προσευχή μας πρός τόν Τριαδικόν Θεό. Ὁ Χριστός (τό Δεύτερο πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδος) μᾶς λέγει:

«Ζητεῖτε πρῶτον τήν Βασιλείαν Τοῦ Θεοῦ καί τήν Δικαιοσύνην Αὐτοῦ, καί ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν.»

Ἐπομένως, ὁ δότης πού συναινεῖ νά δώσει τά ὄργανα του, ἢ ὁ συγγενής πού συναινεῖ καί συνεργεῖ, ἐν ἀδυναμία τοῦ

δότη νά ἀποφανθεῖ, καί ὅλοι οἱ παρατρεχάμενοι πού λαμβάνουν καί δίνουν περί τάχατες μίας «καλῆς» πράξεως ἢ δωρεά ὀργάνων : παραβιάζουν (καί οἱ δύο) τό θέλημα τοῦ Θεοῦ περί τήν εἰσαγωγή τῆς ψυχῆς πρῶτα ἀπό ὅλα στήν Βασιλείαν τῶν οὐρανῶν = Τοῦ Θεοῦ.

Βάζουν ἔμπροσθεν ἀπό ὅλα τό δικό τους ἀνθρωπινό θέλημα= τό βιοτικό ζήτημα πρῶτο (δηλαδή: «σῶμα μου εἶναι ὅτι θέλω τό κάνω»), καί ἐκτός ὅτι ἀρνοῦνται τό θέλημα Τοῦ Θεοῦ, πέφτουν καί σέ δεύτερο παράπτωμα: ἀρνοῦνται καί ὅτι τό σῶμα εἶναι Τοῦ Θεοῦ ἐν πρώτης, καί δευτερευούσης τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ πονηρός, γνωρίζοντας πολύ καλά τήν Ἁγία Γραφή, γνωρίζει ὅτι ΕΑΝ ὁ δότης, ἢ ὁ συναινῶν γιά λογαριασμό τοῦ δότη προχωρήσει σέ ἀνυπακοή Τοῦ Θεοῦ (= ἀπαρνεῖται τό: **Ζητεῖτε πρῶτον τήν Βασιλείαν Τοῦ Θεοῦ**), πού σημαίνει ὅτι πράττοντας ὁ ἄνθρωπος τήν ἁμαρτία τῆς αὐτοκτονίας ἢ τοῦ φόνου, ἀπαρνεῖται αὐτοβούλως καί τήν Βασιλείαν Τοῦ Θεοῦ, καί ὡς συνακόλουθο κακό θά γίνεи καί τό παρακάτω: θά χάσει ὁ φέρων τήν ἀγιωσύνη τοῦ βίου, τήν εὐλογία τοῦ βίου στό πρόσθετο ὄργανο (πού δέχθηκε τό ὄργανο τοῦ συνανθρώπου του) θά ἀπολέσει καί τό : «. . καί ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν.»

Διότι, ὁ δεχόμενος νά προστεθεῖ (**προστεθήσεται**) ἕνα ξένο ὄργανο στό σῶμα του (**ὑμῖν**), διά νά ζήσει τό ὑπόλοιπο βίο του . . . δέν προδικάζει καί . . κάποιο ὑπόλοιπο ρόδινο βίο (δηλαδή εὐάρεστο γιά Τόν Θεό βίο= καθῶς συνήργησε καί δέν ἔχει τήν εὐλογία Τοῦ Θεοῦ, ἐκτός θέλουμε νά

πιστεύουμε και δηλώνει αντίθετος στην δωρεάν ὀργάνων, μετανοημένος, και δέν τήν ἐπικροτεῖ πιά). Ἄρα, οἱ ἴδιοι ἐκεῖνοι πού ἔχουν ἓνα ὄργανο ζωτικό ἀπό συνάνθρωπο, ὅταν ἀναγνωρίσουν τό λάθος, και δέν ἐνθαρρύνουν και ἄλλους ἀνθρώπους νά δεχθοῦν ξένα ζωτικά ὄργανα, θά ἔχουν πίσω (πιστεύουμε) και τήν εὐλογία τοῦ βίου των, διότι γίνονται μάρτυρες τῆς ἀλήθειας, και ὄχι μάρτυρες τοῦ ψεύδους. Και φυσικά δέν ἐννοῆται κάποιος διαβάζοντας αὐτές τίς γραμμές νά θεωρεῖ ὅτι πρῶτα θά λάβει τό ὄργανο (ἐάν εὐρίσκεται σέ αὐτήν τήν θέση) και ἔπειτα θά μετανοήσει, ἐξυπακούεται ὅτι βαραίνει περισσότερο.

Ἐπομένως, για τόν ἔχων κάποια ἐπιπλέον χρόνια βίου, μέ αὐτόν τόν τρόπο= ὄχι εὐάρεστο τρόπο για τόν Θεόν, θά πρέπει νά ἀναρωτηθοῦν ὅλοι οἱ ἐμπλεκόμενοι : **μήπως ἡ ἱκανότητα ἐκείνη τοῦ ἀνθρώπου πού δέχθηκε τό ὄργανο , ἡ ἱκανότητα αὐτή δέν εἶναι ἀγιασμένη; Εὐλογημένη;**

Τί ἐννοοῦμε; Ἐννοοῦμε ὅτι ἐν ἀπουσία ἀγιωσύνης τῆς πράξεως= ἡ δωρεά ὀργάνου (διότι εἶπαμε, εὐθύνεται εἴτε ἐν ἄγνοια εἴτε ἐν γνώση , και αὐτός πού τό ἔλαβε, και οἱ συγγενεῖς, και οἱ φίλοι , και οἱ γιατροί πού συνέργησαν) καθώς συνέβαλαν στό : «... **προστεθήσεται ὑμῖν**» = **προστέθηκε** ἓνα ξένο ὄργανο στό σῶμα· δηλαδή ὅλοι συνέβαλαν και ἀναμοχλεύθηκαν σέ μία ἐπιβεβαρημένη ἀλληλοδιαδοχή μή ἀγιασμένης = μή εὐλογημένης πράξεως, μέ συνακόλουθο μή ἀγιασμένου βίου= εὐλογημένου βίου, ἐκ τοῦ ἀποδεχόμενου ὀργάνου, ἀλλά και

καθώς ὅλοι ἐπιβαρύνθηκαν μέ τό **ἐπιβαρόνημον** (ὅπως τά ἔνσημα τοῦ ΙΚΑ) στό τελικό βιβλίο τοῦ βίου τοῦ ἀνθρώπου, κινδυνεύοντας γιό τό χάσιμο τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Διότι, ἕνα ἐπιπλέον **ἐπιβαρόνημον** γιά τήν ψυχήν τοῦ ἀνθρώπου ἔχει τήν ἰδίαν ἔννοιαν μέ τούς βαθμούς (γαλόνια) ἑνός στρατιωτικοῦ, ἤ τά παράσημα, ὅμως μέ τήν ἀντίθετη ἔννοιαν. Αὐτά τά εὔσημα-ἔνσημα εἶναι ἐκ τοῦ διαβόλου. Δέν παρασημοφορεῖ ὁ Θεός, ἀλλά ὁ ἁμαρτωλός κόσμος μετά τῶν διαβόλων ἐπαινοῦν καί εὔσημοῦν= ἀσχημονοῦν.

Καί γιατί τελικά φτάσαμε νά τό λέμε ἔτσι; διότι: ἄς ἔχουμε ὑπ' ὄψιν μας ὅτι ὁ καλός Θεός μπορεῖ νά εἶχε τό σχέδιο του νά μείνει ἕνας ἀνθρώπος ἀνίκανος, ἀντί δηλαδή ἑνός φυσιολογικοῦ ἱκανοῦ βίου, γιά τούς παρακάτω λόγους= ὑπέρ τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς. **Πρῶτον**, προσθέτοντας ἔνσημα στούς συγγενεῖς πού φροντίζουν τόν ἀνάπηρο, ἀφαιρώντας τους ἁμαρτίες, καί **δεύτερον** προφυλάσσοντας τόν ἀπό ἐνδεχόμενες ἁμαρτίες τόν ἴδιον (αὐτόν πού εἶναι ἀνίκανος), πού ὡς Θεός προγνωρίζει τό μέλλον τοῦ εὐρισκόμενου τώρα σέ αὐτήν τήν θέσιν (τήν ἀναπηρίαν), καί χωρίς αὐτήν (τήν ἀναπηρίαν) θά ἔχανε τήν αἰώνια ψυχήν του. Πόσοι ἀπό ἐμᾶς σήμερα, κινουῦμε χέρια καί πόδια, καί τρέχουμε στήν ἁμαρτία; φέροντας ἀπώλεια τῆς αἰωνίας ψυχῆς μας; καί ὅλα αὐτά ἐπειδή δέν δεχθήκαμε νά μετανοήσουμε. Ἐάν μετανοούσαμε θά γινόταν καί ὁ βίος μας περισσότερο λειτουργικός, λιγότερο ἱκανός γιά τήν ἀπώλεια τῆς ψυχῆς μας.

Κατά Ματθαῖον ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

28 Ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν ὅτι πᾶς ὁ βλέπων γυναῖκα πρὸς τὸν ἐπιθυμῆσαι αὐτήν ἤδη ἐμοίχευσεν αὐτήν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ. 29 εἰ δὲ ὁ ὀφθαλμὸς σου ὁ δεξιὸς σκανδαλίζει σε, ἔξελε αὐτὸν καὶ βάλε ἀπὸ σου· συμφέρει γάρ σοι ἵνα ἀπόληται ἐν τῶν μελῶν σου καὶ μὴ ὅλον τὸ σῶμα σου βληθῆ εἰς γέενναν. 30 καὶ εἰ ἡ δεξιὰ σου χεὶρ σκανδαλίζει σε, ἔκκοψον αὐτήν καὶ βάλε ἀπὸ σου· συμφέρει γάρ σοι ἵνα ἀπόληται ἐν τῶν μελῶν σου καὶ μὴ ὅλον τὸ σῶμά σου βληθῆ εἰς γέενναν.

Ἔρχεται ὁμως τώρα ὁ διάβολος, καὶ βάζει τὸν ἄνθρωπο παραπλανητικὰ ἀπέναντι τῶν δῆθεν εὐθυνῶν του, ὡς ἄλλος ὑπερόπτης Καζαντζάκης, καὶ νὰ λέει μὲ ἀτομιστικὴ ἐωσφορικὴ ὑπερηφάνειαν: «...N' ἀγαπᾶς τὴν εὐθύνη νὰ λές ἐγώ, ἐγώ μονάχος μου θά σώσω τὸν κόσμο. Ἄν χαθεῖ, ἐγώ θά φταίω . . .»

Ἐνθυμηθῆτε ὁμως τὰ λόγια τοῦ Ἁγίου Παΐσιου:
« . . . δημιουργώντας μας τὴν ἔπαρση γιὰ τὴν ζωοποίηση τοῦ λήπτη».

Ὅμως, ὅπως εἶπε ὁ Ἅγιος αὐτῆ ἡ πράξη: «ἀποτελεῖ ἀνεπίτρεπτη παρέμβαση, ἀντιστρατευόμενη στό δημιουργικὸ ἔργο τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ τὴν μία, θανατώνοντας τὸν δότη, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη δημιουργώντας μας τὴν ἔπαρση γιὰ τὴν ζωοποίηση τοῦ λήπτη». Καὶ δεύτερον: «Θά γίνει αἰτία ἐφευρέσεως τρόπων νὰ σκοτώνουν τοὺς ἀσθενεῖς, γιὰ νὰ πάρουν τὰ ὄργανά τους».

Δηλαδή, όσο αναφορά τό: «Θά γίνει αίτια έφευρέσεως τρόπων νά σκοτώνουν τους άσθενείς, γιά νά πάρουν τα όργανά τους», δέν αποκλείεται σέ μελλοντικό χρόνο, νά ακούσουμε από τίς είδήσεις κάποτε, ότι : τά χρόνια μέ τόν κορωνοϊό, κάποια νοσοκομεία σκοτώναν τούς διασωληνομένους έσκεμμένα, γιά νά τούς πάρουν τά όργανα, καθώς είχαν δίπλα στό νοσοκομείο, κάποια καβάντζα-ξενοδοχείο μέ έξοπλισμό ιατρικό γιά νά δεχθῆ τό όργανο του φονευθέντος θύματος (του κορώνα-ιοῦ, ἢ άλλης άσθένειας) . . κάποιος πελάτης μέ . . φουσκωμένο πορτοφόλι. Διότι, οί ίδιες οί περιστάσεις= νόμοι του κράτους, όπως τό νά άπαγορεύουν στους συγγενείς νά μήν άνοιξουν τό φέρετρο γιά νά δούν τόν νεκρό τους, λόγω ότι είναι δηθεν μολυσμένος, κλπ, άδυνατούν νά τούς δούν καί έγχειρισμένους (άπό άσχετες χειρουργικές πράξεις όσο άφορᾶ τον λόγο πού παραβρέθηκαν στό νοσοκομείο).

Έπίσης, πόσο θέλει τό μυαλό ενός εύκολοπίστευτου γιατροῦ χειρουργοῦ νά ένδώσει σέ μία τέτοια συμμορία; Όταν τόν πείσουν οί όποιοι παρατρεχάμενοι περί τῆς δηθεν άγαθοεργούς πράξεως τῶν δωρεάν οργάνων;

Δέν θέλει λοιπόν καί πολύ ό πλεονέκτης, ό έχων ύποστει πλύση έγκεφάλου περί δωρεᾶς οργάνων νά κατακυλήσει στό «χρυσό μέλι»= τό χρῆμα, σκεπάζοντας τήν συνείδηση του ότι πράττει. . . «φιλανθρωπικό έργο». Καί γι' αυτό λοιπόν πόσοι έχουν συνεργήσει; Άκόμα δυστυχῶς καί ιερείς, μητροπολίτες, καί ίσως καί πατριάρχες. Διανοούμαστε τήν εύθύνη τῶν πράξεων τους ; τό διανοοῦνται οί ίδιοι στό τί συνέβαλαν ;

Έάν πάλι δώσουν οί δότες δωρεάν οργάνων τήν ζωή στόν συνάνθρωπον μας, νομίζοντας ότι εκείνοι του χάρισαν =

ζωοποιήσανε τήν ζωή, πῶς ἐκεῖνοι εἶναι τόσο σίγουροι ὅτι κερδίσανε τόν παράδεισον ; Ἐάν ἀδυνατοῦνε νά ἐξομολογηθοῦνε στά τελευταῖα τῆς ζωῆς των; διότι προκύπτει τό: **«Γρηγορεῖτε οὖν ὅτι οὐκ οἶδατε ποία ὥρα ὁ Κύριος ὑμῶν ἔρχεται»** (Ματθ. 24,42)

Πολλές φορές ὁ Κύριός μας στή θεία διδασκαλία Του μᾶς παρακινεῖ : **«γίνεσθε ἔτοιμοι»** (Ματθ. κδ [24] 44).

Ἐπίσης, μέσα στίς δεήσεις τῆς θείας Λατρείας ἡ Ἐκκλησία μας παρακαλεῖ «**ὑπέρ τοῦ διαφυλαχθῆναι... ἀπό ὀργῆς, λοιμοῦ, λιμοῦ, σεισμοῦ... καί αἰφνιδίου θανάτου**».

Πῶς ἐσύ ὑπερόπτη ἄνθρωπε βάζεις μπροστά τό δικό σου θέλημα ; δωρίζοντας τό ὄργανο σου ; πιστεύοντας πλανεμένα ὅτι θυσιάζεσαι ; ἀντί νά θεωρεῖς πρωτεύουσα ἀρχή τήν μετάνοια καί ἐξομολόγηση σου ; Μήπως ὁ πονηρός μέ αὐτόν τόν τρόπο ἀντικαταστατεῖ τήν μετάνοια, τήν ἐπερχόμενη ἐξομολόγηση καί τήν συνακόλουθη Θεῖα κοινωνία (ὀλοκληρωτική προϋπόθεσι γιά τό σῶσιμο τῆς ψυχῆς) , μέ τό : ὑπερκαλυπτόμενο μανδύα τῆς «καλῆς» δῆθεν πράξεως = τήν δωρεάν ὀργάνων ; Σίγουρα λοιπόν ναι.

Προσέξτε. Ἐάν ἕνας ἄνθρωπος, βρεθεῖ σέ μία σοβαρή ἐγχείριση καρδιᾶς, καί τοῦ ποῦνε. **«Κοίταξε ἄνθρωπε μου, μπορεῖ νά μὴν ξυπνήσεις μετά την ἐγχείριση, καθὼς δέν ἔχεις πολλές ἐλπίδες ἐπιβίωσης, θέλεις νά ὑπογράψεις αὐτό ἐδῶ το χαρτί περί δωρεᾶς ὀργάνου ; (δηλαδή κάποιιο ὄργανο πού δέν σχετίζεται μέ τήν ἀσθένεια του). **Θά κάνεις καί ἕνα καλό γιά τήν ψυχή σου**».**

Ἐάν λοιπόν αὐτός ὁ ἄνθρωπος πεθάνει, πιστεύει ἀλήθεια κανέναν ὀρθόδοξο χριστιανός ὅτι ἐάν ἦταν νά πάει στήν

κόλασι, ή διαμεσολάβηση τής δῆθεν «καλῆς» πράξεως τής δωρεάν ὀργάνων, θά τόν ἔσωζε στό νά μήν κολασθεῖ; Γιατί ὅλη αὐτή ή ἐκστρατεία, ἐν ἀγνοία τοῦ κόσμου, σέ αὐτό ἀποσκοπεῖ. Σέ αὐτό λοιπόν ἄς μᾶς ἀπαντήσῃ καί ὁ σεβασμιώτατος μητροπολίτης Λαυρεωτικῆς καί Μεσογαΐας Νικόλαος, καθώς ἦταν ὑποστηρικτής τής δωρεᾶς ὀργάνων, καί ἴσως εἶναι ἀκόμα (κάτι πού δέν τό ἐλπίζουμε, ἀλλά προσδοκοῦμε τήν μετάνοιαν του, καί τήν δημόσια ἀλήθεια αὐτή τήν φορά στόν κόσμο, τοῦ τήν ὀφείλει.)

Προτείνουμε νά δεῖ καί τό παρακάτω βίντεο. Νά δεῖ τήν δύναμη τής μετανοίας. Νά μᾶς πεῖ ἐάν αὐτός ὁ συνάνθρωπος μας (ὁ Ἀργύρης), ἐάν «ἔφευγε» ἀπό αὐτόν ἐδῶ τόν κόσμο μας, εὕρισκόμενος σέ μία ἄλλη κατάσταση, αὐτή πού ἄς ὑποθέσουμε τοῦ ἀφαίρεσαν κάποιο ζωτικό ὄργανο, δωρίζοντας ὁ ἴδιος κάποιο ζωτικό ὄργανό του, καί πιστεύοντας στά δαιμονικά τοῦ κόσμου, τί πιθανότητες θά εἶχε νά μήν βρεθεῖ στήν κόλαση; καί τί πιθανότητες θά εἶχε νά ἐπιστρέψῃ; Διότι ὁ Ἅγιος Παῖσιος, ἀπό ὅτι φαίνεται θερμοπαρακάλεσε τόν Χριστό νά γίνῃ μία ἐξαίρεση, ὥστε νά καταλάβουν οἱ ἄνθρωποι τό τί μέλη ἔχει νά πάθῃ ή ἀμετανόητη ψυχή. Καί ή ἐξαίρεση εἶναι: ή ἐπιστροφή ἐνός ἀνθρώπου ἀπό τήν κόλαση, καθώς: μετά θάνατον δέν ὑπάρχει μετάνοια. Τό παρακάτω λοιπόν βίντεο, δέν ἔχει ἄμεση σχέση μέ τήν δωρεά ὀργάνων, ἀλλά ἔμμεση, ἔχει σχέση μέ τήν μετάνοια, μέ τήν ἐπιβίωση. Κρατήστε καί τά τελευταῖα λόγια τοῦ Ἀργύρη, πού λέει: « μέσ' τό χῶμα θά γιατρευτοῦν ὅλα» (λόγια πού τά εἶχε πῆ κάποτε ὁ γέροντας Ἅγιος Παῖσιος). Καί ἐδῶ ἀγαπητοί ἀναγνῶστες, ἄς κρατήσουμε καί πολλές συμβουλές ἀπό τόν ἅγιο γέροντα Παῖσιο, ὅταν δέν συμφωνοῦσε καί μέ τήν καύση τῶν νεκρῶν. Διότι ή καύση τῶν νεκρῶν εἶναι

δαιμονικό επίσης έφεύρημα, καί έχει τήν αρχή του στην φλεγόμενη κόλασι. Ο Αργύρης λοιπόν γύρισε από τήν κόλασι, έπιβίωσε, καί έπιβίωσε γιά νά αποκαλύψει τήν θαυμαστή ιστορία του.

Άκούστε τον έδω παρακάτω:

<https://www.youtube.com/watch?v=PtAI-aanU9c>

Συγκλονιστική μεταθανάτια έμπειρία καί μέγα θαῦμα διηγείται ό κ. Αργύρης Μήτσης.

ΠΩΣ ΛΟΙΠΟΝ ΕΜΕΙΣ, ΠΑΡΕΜΒΑΙΝΟΥΜΕ ΚΑΚΩΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΛΛΟ ΣΥΝΑΝΘΡΩΠΟ ΜΑΣ ; ΚΑΚΩΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΚΑΠΟΙΟΥ ΑΛΛΟΥ ; ΚΑΘΩΣ ΕΑΝ ΣΥΝΕΛΘΕΙ ΚΑΙ ΑΝΑΚΑΜΨΕΙ (πλήθος περιστατικῶν ἔχουν συμβῆ) ΜΠΟΡΕΙ ΚΑΙ ΝΑ ΔΟΞΟΛΟΓΗΣΕΙ ΤΟΝ ΘΕΟ, ΚΑΙ ΤΟΤΕΣ ΘΑ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΘΕΙ ΚΑΙ ΝΑ ΣΩΣΕΙ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΤΟΥ , νά αλλάξει πορεία στην ζωή του. ΚΑΙ ΠΩΣ ΠΑΛΙ ΕΜΕΙΣ ΕΜΠΟΔΙΖΟΥΜΕ ΤΗΝ ΟΡΘΗ ΚΡΙΣΗ ΣΥΝΑΝΘΡΩΠΟΥ ΜΑΣ, ΩΣΤΕ ΝΑ ΜΗΝ ΕΧΕΙ ΓΝΩΣΗ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΤΙΘΕΤΗ ΕΔΩ ΑΠΟΨΗ (παρά έγωιστικά νά θέλουμε νά πιστέψει τό λαθεμένο δικό μας). ΑΣ ΕΧΕΙ ΛΟΙΠΟΝ ΓΝΩΣΗ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΕΓΓΡΑΦΟ Ο ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ ΜΑΣ, καί προπαντός τήν συμβουλή του καλού πνευματικού του, πνευματικού του πού θά συμφωνήσει μέ τόν Άγιο Παΐσιο.

α) Ζητᾶμε πρώτα τήν βασιλεία του Θεού πού είναι καί τό σημαντικώτερο **Ματθαῖον 6:33** , καί τήν πραγματοποίηση του θελήματός Του, ὅπως στόν οὐρανό, ἔτσι καί ἐπάνω στην γῆ **Ματθαῖον 6:10**.

Κάθε μέρα ὄλο καί περισσότερο μάς φανερώνει ό Θεός ὅτι ή ὄλη στάση μας ένώπιον του δέν είναι ή

ένδειξιμένη. Καί αὐτό εἶναι τό μεγάλο θέμα.

Καί τό ζητούμενο εἶναι αὐτό πού εἶπε ὁ Κύριος πολύ κατηγορηματικά: **Ζητεῖτε πρῶτον τήν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καί τήν δικαιοσύνην αὐτοῦ καί ταῦτα πάντα –δέν ἐξαιρεῖται τίποτε– καί ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν. { ΑΡΚΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟ ΣΥΜΦΕΡΟΝ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΜΑΣ }**

Εἶθε ὁ καλός Θεός νά μᾶς προφυλάξει καί ἐκ αἰφνιδίου θανάτου. Νά δίνει δηλαδή τόν χρόνο νά εἶναι εἰς θέσιν νά μετανοοῦν οἱ ἄνθρωποι, νά ἐξομολογοῦνται, νά κοινωνοῦν, καί νά σώνονται στά τελευταῖα τῆς ζωῆς των.

Μέσα στίς δεήσεις τῆς θείας Λατρείας ἡ Ἐκκλησία μας παρακαλεῖ «ὑπέρ του διαφυλαχθῆναι... ἀπό ὀργῆς, λοιμοῦ, λιμοῦ, σεισμοῦ... καί αἰφνιδίου θανάτου».

Ἡ δωρεά ὀργάνων εἶναι τελικά πράξη δαιμονική, ἄς τό πιστέψουμε ὅλοι.

ΝΑ ΘΥΣΙΑΖΟΜΕΘΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΛΗΘΙΝΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ, ΚΑΙ ΟΧΙ ΓΙΑ ΕΚΕΙΝΗ ΠΟΥ ΘΑ ΜΑΣ ΣΚΛΑΒΩΣΕΙ. ΚΑΙ Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟΝ ΚΟΝΤΑ ΣΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΑΓΙΟΥΣ ΤΟΥ. ΧΩΡΙΣ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ, ΔΙΑ ΠΡΕΣΒΕΙΩΝ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΜΑΣ, ΟΥΔΕΠΟΤΕ ΘΑ ΓΙΝΟΝΤΑΝ ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ 1821, ΟΤΑΝ ΑΡΧΙΣΕ Ο ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΙΝ ΜΑΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΤΟΥΡΚΙΚΟ ΖΥΓΟ.

ΝΑ ΒΟΗΘΗΘΟΥΝ ΜΕ ΚΑΘΕ ΤΡΟΠΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΟΙ ΕΧΟΝΤΕΣ ΑΝΑΓΚΗ ΑΝΑΚΟΥΦΙΣΗΣ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ ΤΩΝ, ΩΣΤΕ ΝΑ ΜΗΝ ΠΡΟΣΔΟΚΟΥΝ ΤΟ ΟΡΓΑΝΟ ΤΟΥ ΣΥΝΑΝΘΡΩΠΟΥ ΤΟΥΣ, ΔΙΟΤΙ ΕΤΣΙ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΟΜΟΙΑΖΕΙ ΜΕ ΟΡΝΙΟ ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝΤΙΚΟ ΠΤΩΜΑ= Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΟΥ Η ΖΩΗ ΜΟΥ.

ΑΠΟ ΤΟ ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ (στό μονοτονικό)

Ανθρώπινα πτώματα τροφή για τα όρνεα

Η παράδοση της «ουράνιας ταφής» στο Θιβέτ

Η περιγραφή της λεγόμενης «ουράνιας ταφής», μιας παράδοσης που τηρείται σε επαρχίες του Θιβέτ και τη Μογγολία, μπορεί να προκαλέσει σε κάποιους ανατριχίλα. Άλλοι μπορεί να σκεφτούν πως αποτελεί μια προσφορά του ανθρώπου στη φύση, και επιστροφή του στον κύκλο της.

Στο Θιβέτ και τη Μογγολία η παράδοση αυτή, κατά την οποία ανθρώπινα πτώματα τεμαχίζονται και δίνονται τροφή στα όρνεα, συνδέεται με την πίστη στον βουδισμό Vajrayana που υιοθετεί τη μετεμψύχωση.

Για το λόγο αυτό δεν συντρέχει λόγος να διατηρείται το σώμα όταν η ψυχή το έχει εγκαταλείψει κι έτσι γίνεται η «ουράνια ταφή».

Τις ημέρες που προηγούνται της τελετής μοναχοί που ονομάζονται lamas ψάλλουν γύρω από τη σορό και καίνε θυμίαμα αρκεύθου.

Στη συνέχεια το σώμα κόβεται σε κομμάτια είτε από τους lamas είτε από τους λεγόμενους rogyaras.

Η πνευματική συμμετοχή τους, παρά τη μακάβρια και άγρια «δουλειά» τους, είναι πολύ έντονη γιατί έτσι πιστεύεται πως διευκολύνεται η ψυχή του αποθανόντα να προχωρήσει.

Δεν υπάρχουν πολλές λεπτομέρειες καθώς οι Θιβετιανοί, όπως τονίζει η Daily Mail, δεν επιθυμούν να παρίστανται άτομα από περιέργεια για τη διαδικασία. Πιστεύεται ωστόσο πως ολόκληρο το σώμα δίνεται στα όρνεα ενώ σύμφωνα με άλλες πηγές τμήματα των σορών αφήνονται στον Πύργο της Σιωπής για ένα χρόνο, εκτεθειμένα στα στοιχεία της φύσης και στα πουλιά- οι άνδρες σε διαφορετικό σημείο από τις γυναίκες. Τότε, όταν έχουν απομείνει μόνο οστά, τα σπάνε με σφυριά, αλέθονται με tsampra (αλεύρι κριθαριού με τσάι και βούτυρο ή γάλα από βουβάλι) και δίνονται στα γεράκια και τα κοράκια.

Η λογική της «ουράνιας ταφής» βασίζεται στην διάθεση του νεκρού σώματος με τον πιο γενναιόδωρο δυνατό τρόπο- η προσφορά ανθρώπινης σάρκας στα όρνεα θεωρείται χρήσιμη γιατί σώζει τις ζωές μικρών ζώων που θα είχαν γίνει στόχος των σαρκοφάγων πουλιών προκειμένου να τραφούν.

ΕΞΟΔΟΣ ΑΠΟ ΤΟ ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ

*ΕΠΙΣΗΣ, ΑΛΙΕΥΣΑΜΕ ΑΠΟ ΤΟ ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ, ΚΑΙ
ΑΝΤΙΓΡΑΨΑΜΕ ΤΑ ΚΑΤΩΘΙ:*

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΒΑΡΝΑΒΑ

Ουδέ φάγη τον αετόν ουδέ τον οξύπερον ουδέ τον ικτίνα ουδέ τον κόρακα. Να μην έχης, λέγει, επαφή ούτε να μοιάσης μ' ανθρώπους τέτοιους, που δεν ξέρουν με κόπο και ιδρώτα να βγάζουν το ψωμί τους, αλλά αρπάζουν τα ξένα με την ανομία τους και περιφέρουν εδώ κι εκεί την αρπακτική ματιά τους κυττώντας ποιον να γδύσουν με την πλεονεξία τους. Όπως και τα όρνια αυτά δεν τρώνε με τον κόπο τους, αλλά μένουν αργά και κυττάζουν πως να φάνε ξένες σάρκες, όντας καταστρεπτικά με την κακία που έχουν.

Η θρησκεία είναι νευροβιολογική ασθένεια, η δε Ορθοδοξία η θεραπεία της

© πρ. Ιωάννης Σ. Ρωμανίδης, Καθηγητής Πανεπιστημίου

Η αρρώστια της ανθρώπινης προσωπικότητας συνίσταται στην εξασθένηση της κοινωνίας της καρδιάς με την δόξα του Θεού (Ρωμ. 3:23) και την υποδούλωσή της στον κόσμο, με τον κατακλυσμό της από λογισμούς εξαρτημένους από το περιβάλλον (Ρωμ. 1:21-24, 2:5). Σ' αυτήν την κατάσταση ο άνθρωπος φαντάζεται τον Θεό σύμφωνα με την εικόνα του νοσούντος εαυτού του ή ακόμη και των ζώων (Ρωμ. 1:22). Έτσι ο εσωτερικός άνθρωπος υφίσταται τον πνευματικό θάνατο, "εφ' ω (λόγω του οποίου) πάντες ήμαρτον" (Ρωμ. 5:12).^[4] Δηλαδή η αγάπη υποδουλώνεται από το ένστικτο της αυτοσυντηρήσεως, το οποίο την παραμορφώνει και την μεταμορφώνει σε εγωκεντρική και ιδιοτελή ενέργεια, υποβαθμισμένη σε απλή αναζήτηση επιβίωσης, ασφαλείας και ευτυχίας.

ΕΞΟΔΟΣ ΑΠΟ ΤΟ ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ

ΠΡΟΤΑΣΗ: *Νά ἀνοιχθεῖ νοσοκομεῖο στήν χώρα μας,*
 συνεισφέροντες οἱ ἐκ ὅλων τῶν μητροπόλεων τῆς
 ὀρθοδοξίας μας στήν ὑφήλιο, νοσοκομεῖον ὑποστηριζό-
 μενων ἀπό τά μηχανήματα γιά κάθε περίπτωση «ἐγκεφα-
 λικῶν νεκρῶν». Ἐκεῖ νά διορισθοῦν νοσηλευτές καί ἰατροί
 ὀρθόδοξοι χριστιανοί, καί νά ὑπάρχει ἕνας ἱερός ναός, τοῦ
 Ἁγίου Παΐσιου, καί λοιπῶν ἁγίων λειψάνων μέσα εἰς αὐτόν,
 ὅπως τοῦ Ἁγίου Λουκᾶ ἐκ Ρωσίας, τοῦ ἱατροῦ, καί ἄλλων
 πολλῶν. Οἱ δέ προσερχόμενοι ἀπό ὅλον τόν κόσμον
 συγγενεῖς ἀλλοδαποί τῶν ὀνομαζόμενων ὡς «ἐγκεφαλικοί
 νεκροί» νά βαπτίζονται στήν ἀληθινή πίστιν μέ τήν θέλησιν
 τους, προσευχόμενοι γιά τούς δικούς τους. Τότες θά
 διαπιστώσει ἐκεῖ ὅλος ὁ κόσμος, ὅλη ἡ ἀνθρωπότητα, ὅτι
 τά θαύματα θά εἶναι πολλά καί μεγάλα, πρός Δόξαν Θεοῦ,
 πρός παρακίνηση ὅλων τῶν ἐθνῶν στήν ἀληθινήν πίστιν,
 τήν ὀρθοδοξίαν. ***Ἑλληνικό καί ὀρθόδοξο ἱεραποστολικό
 αὐτό τό χρέος-καθῆκον πρός ὅλη τήν ἀνθρωπότητα
 (Ἅγιος Νεκτᾶριος: «Ὁ Ἕλληνας ἐγεννήθη ὅπως διδάξει ὅλη
 τήν ἀνθρωπότητα »).*** Προέχει ἡ προσευχή γιά τήν
 ψυχή. . . . **καί ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν (γιά
 τήν πολυβασανισμένη πατρίδα μας).**

ΤΕΛΟΣ, ΚΑΙ Ο ΘΕΟΣ ΒΟΗΘΟΣ.